

særlig efterat den europæiske Union er kommet i Stand, kan man ikke faae en Konvention i et saadant enkelt Forhold, som den enkelte Stat godt kunde have Trang til. Man kan jo derfor godt prøve paa ved at revidere Eftertryksloven, om der er Noget at gjøre paa dette Punkt, men jeg tror, at det er overordentlig vanskeligt, et overordentlig flydende Omraade, og jeg har derfor ikke stort Haab derom. Derimod er der ikke Noget i Beten for at beskytte mod Dramatisering af Digterværker. At beskytte mod Dramatisering af en historisk Forfatter's Værk er noget ganske Andet. Han har sin Opfattelse, men selv om den kommer ind i et Digterværk, kan der ikke siges Noget imod Dramatiseringen, thi hans Fortælling kan ikke bruges Ord for Ord eller Sætning for Sætning til Grundlag for et dramatisk Arbejde, medens et Digterværk i mange Tilfælde kan bruges paa denne Maade. Naar der er forekommet Tilfælde, hvor man ikke har generet sig for udenvidere at tage et Digterværk og benytte det saaledes, tror jeg, at man bør beskytte Forfatteren deraf. Man kunde ønske, at en saadan Forfatter ikke havde taalt det, men havde søgt at gjøre sin Ret gjældende ved Domstolene, men det ligger maaske ikke saa meget for Forfattere og Digtere; Folk af den Slags holde ikke saa meget af paa den Maade at slæbes selv eller bringe andre for Retten, de kunne have Noget derimod; jeg selv har det forøvrigt ogsaa. Jeg vil henstille, om man ikke ved nærmere Overveelse vilde finde det rigtigt at gaa ind paa denne Bestemmelse. En Revision af Eftertryksloven er jeg villig til at gaa til, §§ 1 og 3 anser jeg for ganske nødvendige, § 3 er jo kun en supplerende og ganske uskyldig Bestemmelse. § 2 vil jeg lætte megen Pris paa at faae, og jeg vil bede ærede Medlemmer om at overveie, om det ikke var rigtigt at give den. Landstinget, hvor et meget ansat, ogsaa æsthetisk dannet, Medlem var Ordfører, har jo ment at burde gaa dertil. Jeg vil altsaa henstille det til nærmere Overveelse, og jeg vilde meget ønske, at man tog denne Paragraf, men det er ikke et Vilkaar for, at Loven kan blive brugbar, at § 2 medtages.

Klein: Den ærede Ministers Udtalelse var for mig et yderligere Bevis for, at det er saare usikkert at faae en Revision af Eftertryksloven af 1857. Jeg skal ingenlunde herved befri den Fortolkning, han gjorde gjældende, men det viser sig altsaa, at de paagjældende Bestemmelser kunne forstaaes og blive forstaaede paa forskjellig Maade. Det er en klar Ting, at naar en

anonym Forfatter navngiver sig, faar han de Rettigheder, som ere tillagte navngivne Forfattere, men Spørgsmaalet er, hvilken Ret anonyme Forfattere have, naar de ikke ville navngive sig. Der kan ikke være mindste Tvivl om, at de ikke bør være retsløse, fordi de ikke navngive sig, og man bør ikke tvinge en Anonym til at navngive sig, for at han kan værne om den Ret, som naturlig tilkommer ham. Vi have for saa vidt kun at gjøre med anonyme Forfattere, som ikke navngive sig, og Spørgsmaalet er, hvilken Ret de have, naar de ikke ønske at gjøre det. Nu mente den ærede Minister, for at udtrykke det kort, at man kunde bruge § 6 i Eftertryksloven analogisk til Anvendelse i det Tilfælde, der omhandles i §§ 17 og 19. Jeg anser det for meget tvivlsomt, om det kan forenes med Ordene i disse Paragrafer. Jeg anser det i og for sig for meget usikkert og rimeligt at anvende en saadan analogisk Fortolkning, men hvorvidt det egentlig er stemmende med Ordene, er et andet Spørgsmaal, og den ærede Minister erkjendte selv, at hvis der kommer en Lovbestemmelse ud, som § 2 i det foreliggende Lovforslag, kan det være yderst tvivlsomt, hvorledes egentlig de anonyme Forfatteres Retstillings er efter den. At der maa være et Middel for anonyme Forfattere til at kunne værne om deres Rettigheder, uden at de have nødtigt at navngive sig, kunne vi vel alle blive enige om, og det er i ethvert Tilfælde Forudsætningen for § 6 i Eftertryksloven.

Berg: Jeg beklager Nødvendigheden af Vedtagelsen af Forslaget. Selv om det indskrænker sig til Anhydninger, har jeg dog under denne Behandling hørt Uttringer af den ærede Minister og af Andre om, at det er en Sag, der er afgjort i Realiteten, inden den kom til Forhandling her. Det er altsaa den samme Forhandlingsmaade, vi have brugt overfor dette Forslag, som vi i Grunden bruge overfor flere Sager. De have faaet bestemt indbyrdes, at det skal være et Offer for at faae deres Theaterlov igjennem. Det forekommer mig, at er der enkelte Tilfælde, hvor man kan skønne, at det vil være rigtigt at give vedkommende Eier af en afsbød Mands Værker Eneret endnu i 20 Aar ud over de 30, som snart kunne være udløbne. — Jeg tænker paa en enkelt af de Forfattere, som ere nævnte som særlig privilegerede eller forbeholdte det kongelige Theater efter den nye Lov, men vilde det saa ikke være langt rigtigere, hvis man fandt Sigt nødvendigt for Theaterloven, da i Stedet for at gaa ind paa en